

Cada color d'un riu, de Manel de la Rosa, recomanat pels **Bibliotecaris de la Diputació de Barcelona**.

Conocimientos

Bibliotecas

Recomendaciones

Mi espacio

Estás en : Biblioteca Virtual > Recomendaciones > Los bibliotecarios recomiendan > Llistat recomanacions

Els bibliotecaris recomanen

Cada color d'un riu
Rosa, Manel de la
Barcelona : Edicions del Periscopi, 2012
> **Veure disponibilitat al catàleg Aladi**

   0

 Twitter < 0

 Recommend < 0

"Com es pot saber quins camins hauríem recorregut si les ferides es tanquessin sense cicatriu?"

Aquesta és la frase promocional de l'editorial per resumir aquest llibre, la primera novel·la de **Manel de la Rosa**, professor d'escriptura de l'Ateneu Barcelonès. I és molt encertada perquè d'aquest tema, i de molts altres, tracta aquesta obra.

L'Àlex i la Minkara (el nom és estrany però té la seva explicació) són dos nens que comparteixen un estiu a la costa fins que un fet traumàtic posa fi a la seva infantesa de manera brutal, separant-los per sempre (i no estem desvetllant res perquè això tot just succeeix en el primer capítol).

Deu anys més tard, l'Àlex és un jove universitari que mira de tirar endavant els seus estudis, que compagina amb una feina de no-res. No ha oblidat pas allò que el va colpir anys enrere, però fa els possibles per superar-ho. Fins que la Minkara reapareix de nou a la seva vida. Ella, aparentment, ha superat la dramàtica situació que va provocar la seva separació. Amb ella, l'Àlex retrobarà una sèrie d'emocions que creia perdudes, que ni controla ni sap definir. La seva confusió augmentarà quan, a la facultat, conegui a la Xènia, una noia desimbolta i sense complexos que el farà replantejar-se la seva vida fins aleshores. Ni en Sigurd, un amic danès molt sorneguer que sembla que ho sap tot sobre les relacions amb les dones, podrà ajudar-lo.

En definitiva, aquesta obra parla de les tragèdies personals: de com modelen el nostre caràcter segons la manera com ens hi encarem, una manera diferent i intransferible per cada persona. Els personatges estan molt ben definits i resulten molt propers. Un dels seus mèrits és la barreja d'un to psicològic amb un ritme trepidant que fa molt difícil abandonar-ne la lectura fins arribar al final.

La novel·la ha obtingut el premi Nou Talent Fnac 2012. El filòsof Heràclit, inspirador del seu títol i que acostumava a xipollejar en el riu de la vida tot remullant-se la barba blanca, n'estaria orgullós.

Més informació:
